CROITORAȘUL CEL VITEAZ

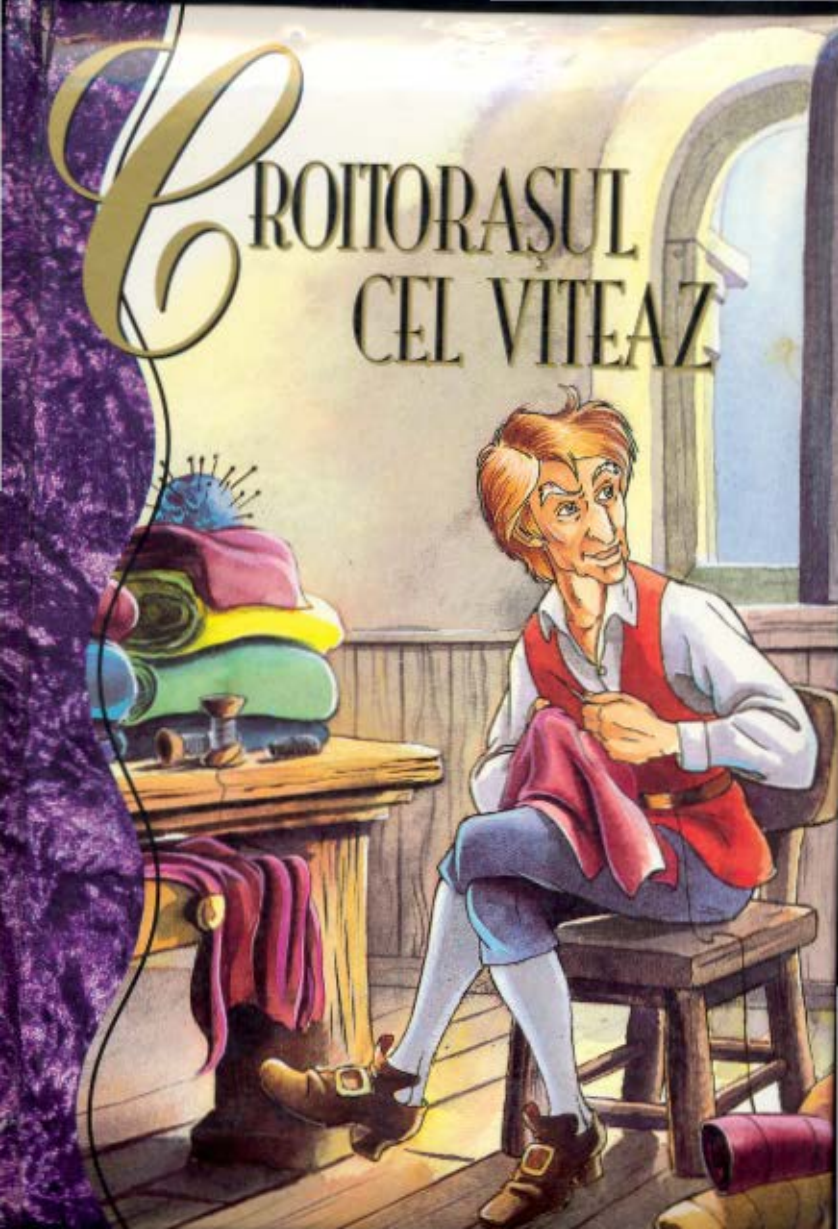

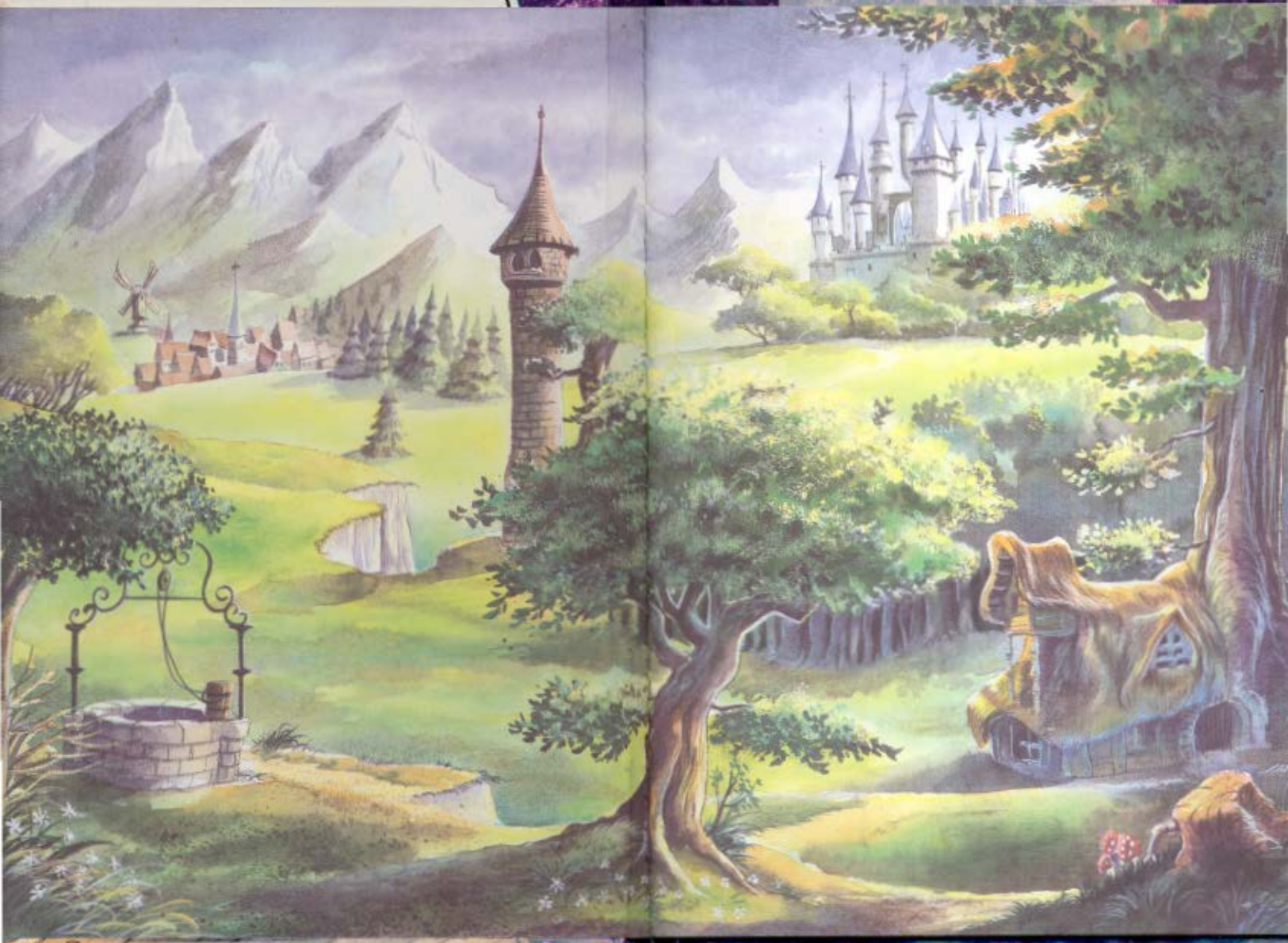

Design grafic şi ilustraţii : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuţă

© 1997 Ovale Publications Inc.

278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8

Tipărit în China
Printed in China

CROITORAŞUL CEL VITEAZ

OVALE

A fost odată un croitoraş. Într-o zi, pe când cosea el la masa lui de lucru, auzi din stradă un glas de femeie :

– Dulceţuri de vânzare! Dulceţuri de vânzare!

Croitoraşul scoase capul pe fereastră şi strigă la rândul său :

– Hei, mătuşico, vreau şi eu să cumpăr nişte dulceaţă!

Femeia urcă anevoie, cărând coşul greu până în odaia croitoraşului, unde scoase oalele cu dulceţuri şi peltele.

Croitoraşul le deschise pe toate şi le mirosi pe rând. În cele din urmă, arătă spre nişte dulceaţă de zmeură :

— Am să cumpăr trei linguri din asta.

Femeia fu dezamăgită de-aşa vânzare, dar îi măsură cantitatea cerută şi-şi văzu de drum.

Croitoraşul întinse dulceaţa pe o felie groasă de pîine pe care o aşează alături de el, pe masă. „O mănânc de îndată ce termin de cusut cămaşa asta", îşi zise el.

Aroma de dulceaţă atrase curând câteva muşte.

— Plecaţi de-aici! strigă croitoraşul.

Dar muştele dădură mai departe târcoale la dulceaţă.

În cele din urmă, croitoraşul, furios, le lovi cu o bucată de pânză. Şapte dintre ele căzură moarte pe podea.

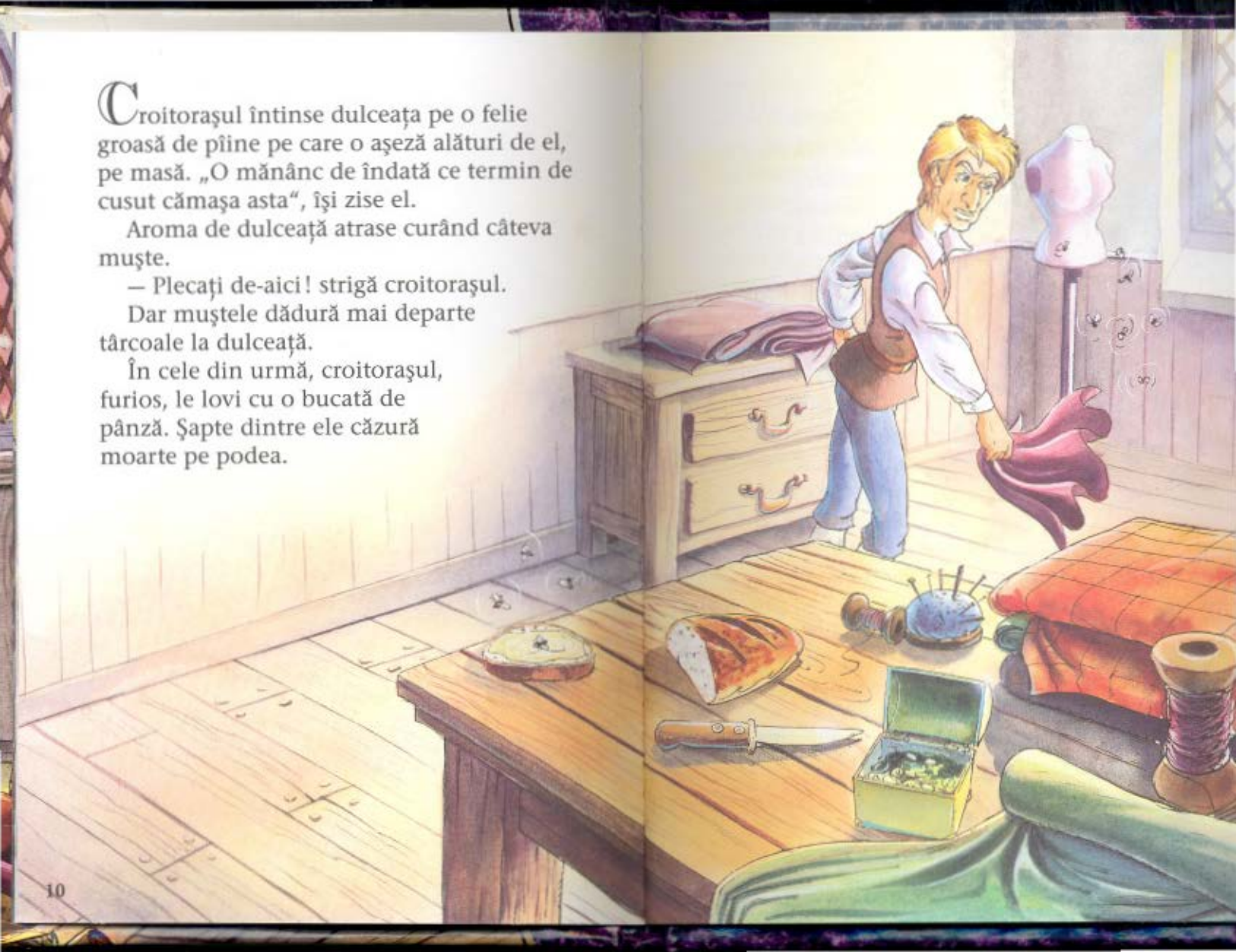

– Şapte dintr-o lovitură! se grozăvi croitoraşul. Omenirea întreagă se cuvine să afle despre aşa ispravă vrednică de laudă!

Aşa încât îşi făcu degrabă o cingătoare din piele pe care scrise : ŞAPTE DINTR-O LOVITURĂ!

Apoi îşi puse cingătoarea la brâu şi porni în lumea largă.

Dar înainte de a ieşi pe uşă, înşfăcă o bucată de brânză veche, pe care o puse în buzunar ca să aibă ce îmbuca pe drum, când avea să-l răzbească foamea.

Nici nu făcu bine câţiva paşi că îi ieşi în cale o pasăre şi, fără vreun gând anume, o vârî şi pe ea în buzunar.

La ieşirea din oraş, întâlni un uriaş cu o înfăţişare înfricoşătoare.

– Ziua bună! spuse croitoraşul. Am pornit să-mi caut norocul în lumea largă. N-ai vrea să mă-nsoţeşti?

– Drept cine te crezi, mă, pirpiriule! îi răspunse uriaşul, izbucnind în râs.

– Mai bine priveşte-mi cingătoarea, dacă vrei să afli cu cine ai de-a face! i-o întoarse croitoraşul, jignit.

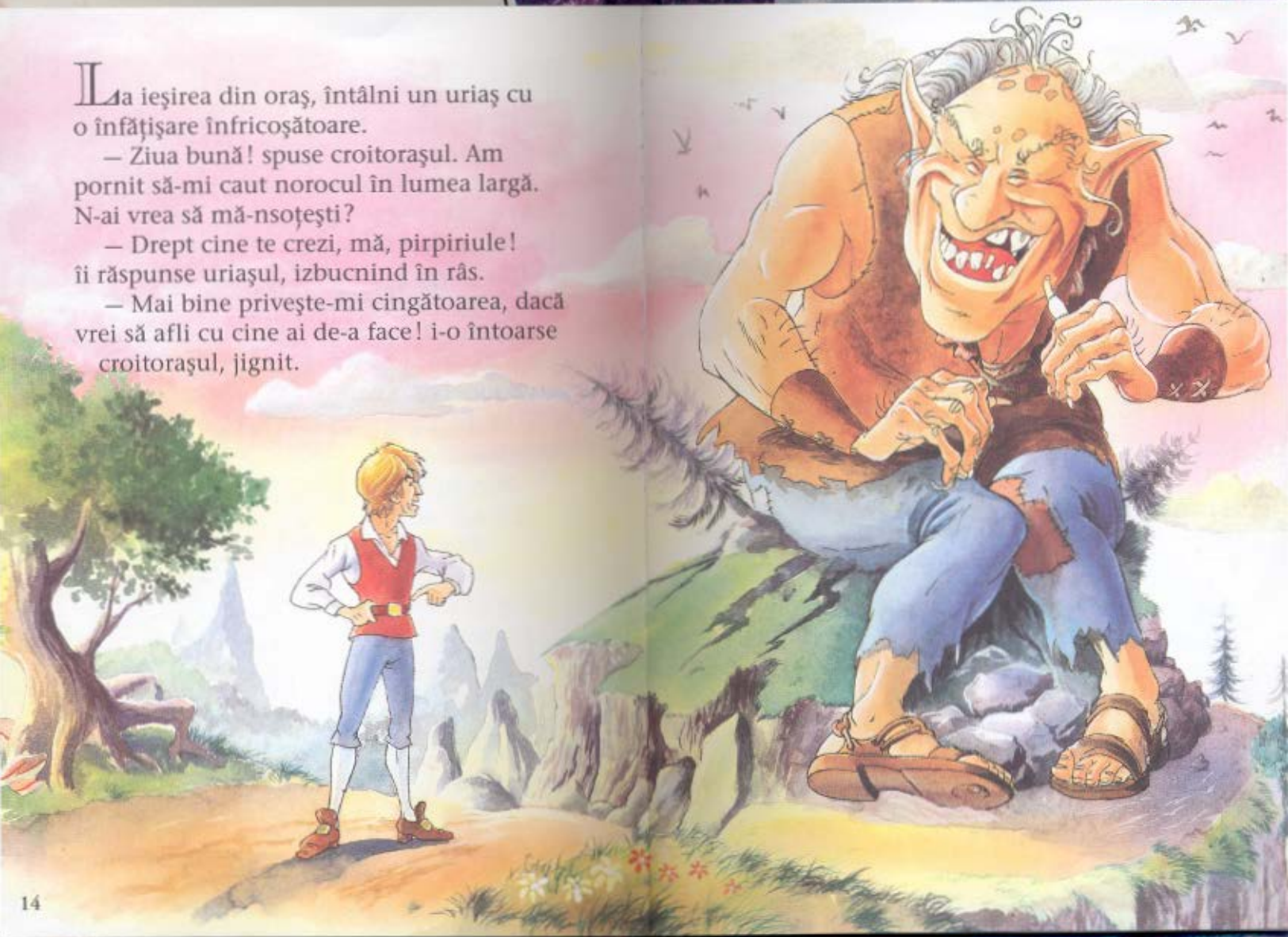

Uriaşul citi ce scria pe cingătoare şi crezu că acesta doborâse şapte oameni. Dar parcă tot nu-i venea a crede că un asemenea omuleţ fusese în stare de aşa voinicie. Se hotărî atunci să-l pună la încercare.

Uriaşul apucă o piatră, pe care o strânse în pumn până ce începu să picure apă din ea.

– Pun rămăşag că nu poţi face ca mine! spuse el.

Croitoraşul apucă bucata de brânză veche din buzunar şi o strânse atât de tare încât stoarse zerul din ea.

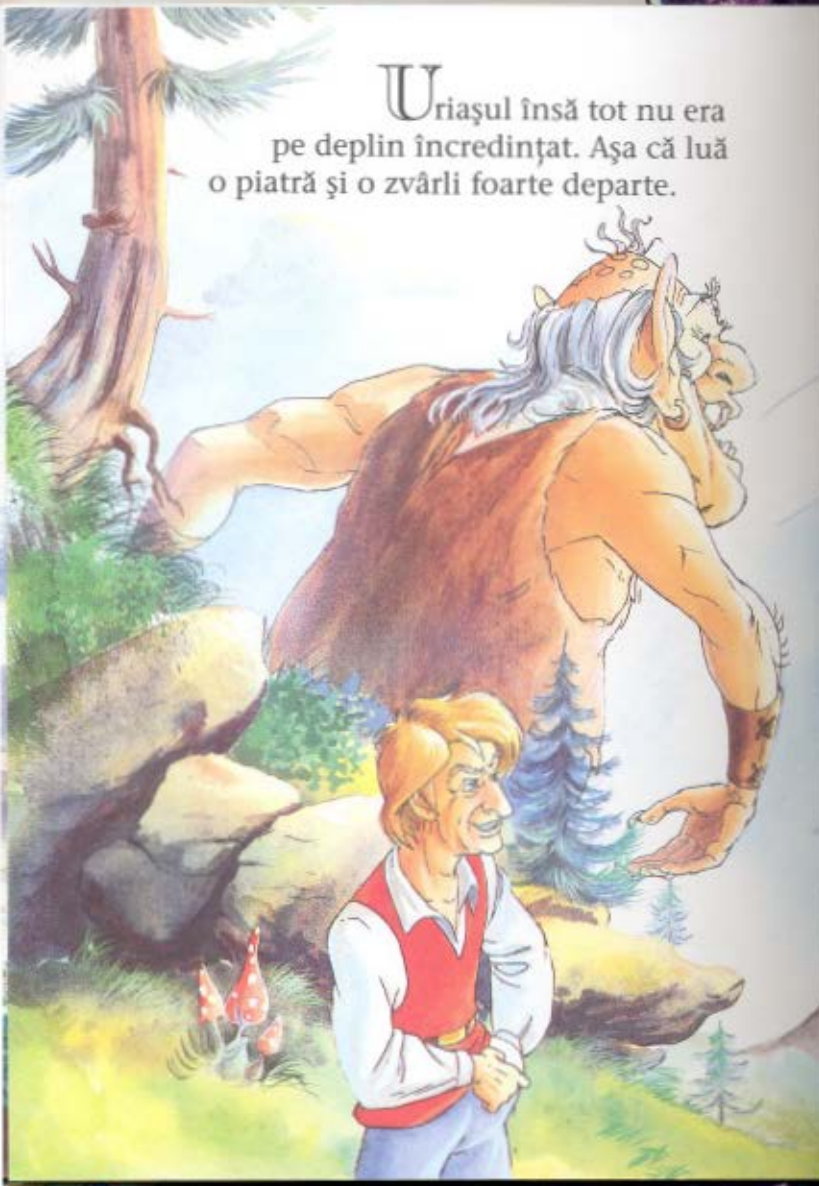

Uriaşul însă tot nu era pe deplin încredinţat. Aşa că luă o piatră şi o zvârli foarte departe.

– Ia să te văd, poţi arunca mai departe de atât? spuse el.

– Nu e rău, zise croitoraşul, dar piatra ta a căzut înapoi pe pământ.

Apoi scoase pasărea din buzunar şi-i dădu drumul în văzduh. Bucuroasă că e din nou liberă, pasărea îşi luă zborul şi se pierdu în zare.

– Ei bine, dacă eşti aşa voinic, ia ajută-mi să car copacul ăsta, îi ceru uriaşul, arătându-i un stejar cât toate zilele.

– Desigur, răspunse croitoraşul. Ia tu trunchiul iar eu mă ocup de capătul mai mare, care este fără îndoială cu mult mai greu.

Mergând în frunte, uriaşul nu-l văzu în urma sa pe croitoraşul nostru cum se aşezase frumuşel pe-o creangă, ascuns în frunzişul des al copacului.

După un timp, uriaşul spuse, gâfâind :
— Sunt frânt de oboseală. Lasă-mă să-mi trag sufletul câteva clipe.

Croitoraşul sări degrabă de pe creangă şi, apucând ramurile ca şi când ar fi cărat copacul tot drumul, spuse :
— Văd eu bine că nu eşti chiar aşa voinic precum credeai.

Îşi urmară drumul până ce ajunseră la un cireş plin de roade. Uriaşul aplecă pomul astfel încât croitoraşul să poată culege câteva cireşe de pe crengile din vârf.

Dar îndată ce acesta apucă o creangă, pomul se îndreptă, aruncându-l pe croitoraş în zbor pe deasupra.

— Nici măcar o crenguţă nu poţi ţine locului? întrebă uriaşul.

— Ba bine că nu, răspunse croitoraşul. Am vrut doar să sar pe deasupra pomului. Ia să te văd pe tine dacă eşti în stare!

Uriaşul încercă să sară dar îşi prinse piciorul şi rămase agăţat într-o creangă.

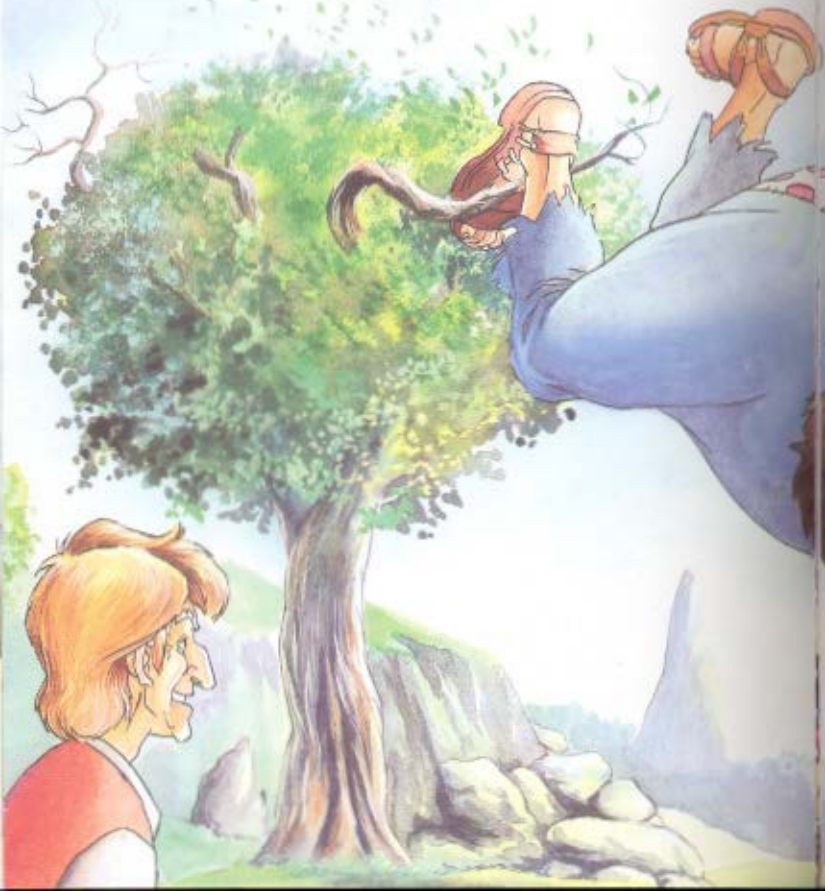

Tocmai atunci, regele şi curtenii săi se nimeriră prin partea locului.

— Ce se petrece aici? vru să afle regele.

— Nu mare lucru, Măria ta, răspunse croitoraşul. Tocmai l-am prins pe uriaşul acesta.

Cum uriaşul făcuse mari stricăciuni prin părţile acelea, regele îi dădu croitoraşului un sac plin cu bani de aur drept răsplată.

Curând toată suflarea din regat află despre croitoraşul cel viteaz şi despre isprava cu uriaşul.

Şi astfel croitoraşul îşi află faima şi norocul şi trăi fericit până la sfârşitul zilelor lui.

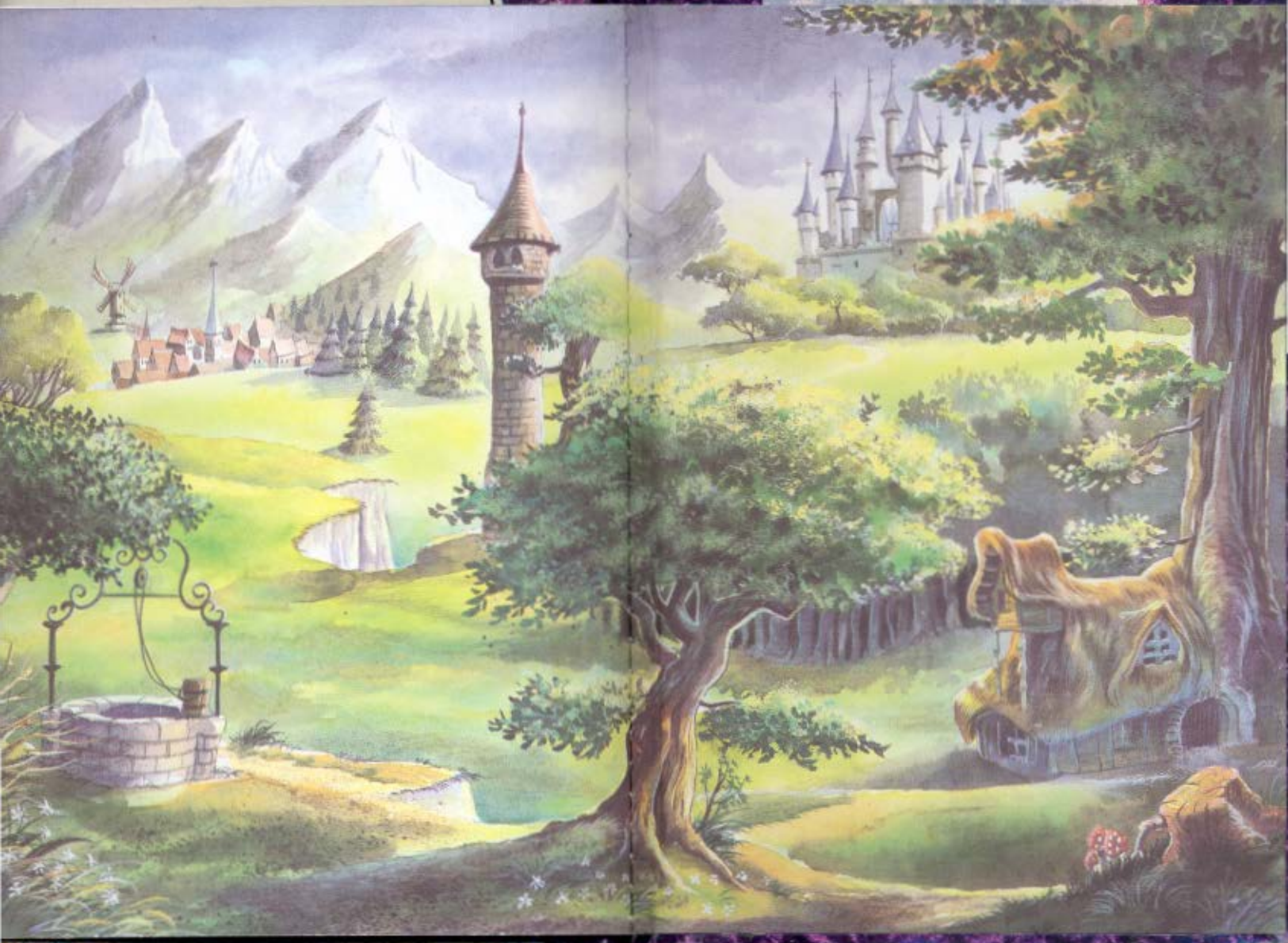

MICUL MEU ȘIPET CU *Povești* DE FRAȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE